

Sygnatura akt VIII Ga 77/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2013 roku, w S.,

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko D. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 16 listopada 2012r. sygnatura akt V GC 545/12:

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600 zł (sześciuset złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

VIII Ga 77/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2012 Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim orzekł o utrzymaniu w mocy nakazu zapłaty wydanego w dniu 16 kwietnia 2012 przez ten Sąd w sprawie o sygnaturze akt V GNc 714/12 w części co do obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 5694 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2011, uchylił nakaz zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu.

U podstaw rozstrzygnięcia legły jako zasadnicze, ustalenia, że strony zawarły w dniu 10 października 2011 roku umowę na podstawie której powód zobowiązał się do naprawy skrzyni biegów w pojeździe pozwanego.

Po oględzinach skrzyni biegów okazało się, iż konieczne będzie sprowadzenie z Anglii jednej z części do maszyny – tzw. kopułki, co potrwa kilka dni. Powód poinformował o tym fakcie pozwanego oraz wskazał wstępną wartość usługi wycenioną na kwotę około 9.000 zł netto, którą pozwany wstępnie zaakceptował.

W trakcie kolejnych kilku dni strony prowadziły rozmowy telefoniczne oraz wymieniały korespondencję mailową odnośnie ceny usługi – uznanej następnie przez pozwanego za wysoką oraz zakresu prac powoda, wobec czego R. K. pozostawił w końcu pozwanemu decyzję czy decyduje się na naprawę skrzyni biegów z uwzględnieniem brakującej części niedostępnej w kraju, którą trzeba będzie sprowadzić, czy też odbierze od powoda skrzynię i naprawi ją we własnym zakresie bądź też zdecyduje się jedynie na samodzielny montaż skrzyni do koparki po jej naprawieniu przez powoda. W dniu 21 października 2011r. powód przesłał także mailem pozwanemu kalkulację naprawy, wskazując jednocześnie, iż planowany termin odbioru naprawionej skrzyni biegów to 25 października 2011r.

W mailu z dnia 22 października 2011r. D. C. zlecił powodowi oprócz demontażu skrzyni i jej naprawy także montaż skrzyni do koparki oraz doliczenie kosztów tej usługi.

W dniu 24 października 2011r. R. K. wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT proforma (...) na kwotę 11.484,71 zł obejmującą wynagrodzenie za regenerację skrzyni biegów, opłatę za usługę logistyczną oraz usługę polegającą na demontażu i montażu skrzyni.

Po otrzymaniu wyżej wymienionej faktury i jej zaakceptowaniu D. C. w tym samym dniu wpłacił powodowi kwotę 5.187,10 zł tytułem zaliczki na jej poczet. Do zapłaty pozostała kwota 6.297,61 zł.

Uiszczona przez pozwanego kwota została uwzględniona w fakturze VAT (...) z dnia 24 października 2011r. na kwotę 11.484,71 zł, którą pozwany otrzymał po montażu skrzyni, w jego trakcie do wglądu.

W dniu 25 października 2011r. powód zamontował zregenerowaną skrzynię do koparki(...).

Przed montażem skrzyni do koparki w dniu 25 października 2011r. pozwany D. C. podpisał oświadczenie, w którym zobowiązał się do zapłaty kwoty 6.297,61 zł pozostałej do zapłaty z faktury VAT z dnia 24 października 2011r.

W tym samym dniu pozwany uiszczył na rzecz powoda kwotę 603,61 zł wskazując, iż stanowi ona zapłatę do faktury VAT (...) z dnia 24 października 2011r. Jednocześnie przedstawił powodowi swoją kalkulację naprawy.

Po zamontowaniu skrzyni biegów do koparki i jej uruchomieniu pracownicy powoda usunęli drobne usterki. Po ich usunięciu pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do pracy koparki.

Na podstawie tych ustaleń Sąd uznał powództwo za uzasadnione, powołując jako podstawę prawną rozstrzygnięcia przepis art. 627 k.c.

Sąd uznał że w sprawie bezsporna pozostawała okoliczność, iż pozwany D. C. powierzył powodowi remont skrzyni biegów w koparce (...). Bezsporne pozostawało także to, iż powód zdemontował, naprawił a następnie w dniu 25 października 2011r. zamontował zregenerowaną skrzynię biegów do koparki należącej do pozwanego. Bezsporne postawało także i to, że pozwany otrzymał sporządzoną przez powoda specyfikację części oraz fakturę proforma(...)z dnia 24 października 2011r. na kwotę 11.484,71 zł, a następnie fakturę VAT (...) z dnia 24 października 2011r. na taką samą kwotę oraz że w dniu 24 października 2011r. uiszczył na rzecz powoda kwotę 5.187,10 zł, a w dniu 25 października kwotę 603,61 zł. Bezsporne wreszcie pozostawało, iż w dniu 25 października 2011r. pozwany podpisał oświadczenie, w którym zobowiązał się do zapłaty kwoty 6.297,61 zł „według faktury VAT z dnia 24.10.2011” oraz poinformował powoda o własnej kalkulacji naprawy.

Sporne pozostawało w przedmiotowej sprawie to, czy świetle zaistniałego stanu faktycznego, przy tak zgromadzonym materiale dowodowym pozwany D. C. mógł zasadnie domagać się bądź obniżenia wynagrodzenia powoda za wykonaną pracę o 1800 zł netto (z tytułu pomniejszenia roboczogodzin) bądź też potrącenia kwot – wskazanych w kalkulacji pozwanego – piśmie z dnia 25 października 2011, na które powoływał się w niniejszym postępowaniu, którymi powinien zostać obciążony powód R. K., tj. kosztów wynajmu hali w kwocie 2.400 zł netto i wynagrodzenia operatora koparki w kwocie 528 zł brutto. Sporna pozostawał także kwestia, czy pozwany mógł zasadnie podnosić, iż oświadczenie o uznaniu długu z dnia 25 października 2011r. podpisał będąc w błędzie co do treści czynności prawnej.

W ocenie Sądu pozwany w żaden sposób nie wykazał, iż podpisując w dniu 25 października 2011r. oświadczenie o uznaniu długu został wprowadzony w błąd – działał pod wpływem błędu, o którym mowa w art. 84 K.c. Według Sądu pozwany wiedział bowiem na jaką kwotę opiewało wynagrodzenie powoda z tytułu naprawy skrzyni biegów oraz jej montażu i demontażu, gdyż otrzymał fakturę proforma z dnia 24 października 2011r. na kwotę 11.484,71 zł, czemu nie zaprzeczył w niniejszym postępowaniu, zaakceptował wynikającą z nią kwotę, a także w oparciu o tę fakturę uiszczył zaliczkę w łącznej kwocie 5.187,10 zł, a wskazana w oświadczeniu o uznaniu długu kwota stanowiła kwotę pozostałą po odliczeniu zaliczki na rzecz wynagrodzenia powoda.

Nie zasługiwało więc na akceptację w żadnym wypadku stanowisko pozwanego, iż skoro zobowiązał się do zapłaty kwoty 6.297,61 zł, to kwota ta powinna zostać pomniejszona o kwotę uiszczoną przez niego zaliczki, zwłaszcza, że już w toku procesu pozwany przyznał, iż zasadniczo nie kwestionuje kosztów naprawy i wysokości wynagrodzenia powoda, a jedynie uważa, iż powinny zostać rozliczone poniesione przez niego koszty, jakie jego zdaniem poniósł wskutek ostatecznego zakończenia naprawy koparki w dniu 25 października 2011r.

W tym zakresie zdaniem Sądu Rejonowego stanowisko pozwanego także nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż D. C. sam przyznał, iż już 13 października 2011r. powód poinformował go o tym, że nie będzie możliwe naprawienie skrzyni biegów we wstępnie przyjętym przez strony terminie z uwagi na brak części do koparki. Potwierdzi także, że powód zaproponował mu, aby odebrał od niego skrzynię, czego pozwany nie uczynił, prowadząc przez kolejne dni rozmowy z powodem na temat wynagrodzenia powoda, a następnie po otrzymaniu kalkulacji oraz wiadomości, że możliwy termin montażu skrzyni do koparki to dzień 25 października 2011r., zlecił powodowi te prace oraz uiszczył zaliczkę na poczet wynagrodzenia. W świetle tych okoliczności brak było w ocenie Sądu podstaw do uznania, iż do wydłużenia terminu naprawy doszło bez wiedzy i zgody pozwanego, zwłaszcza, iż ustalony przez strony wstępnie termin był terminem orientacyjnym, w czasie którego powód na bieżąco informował pozwanego o trudnościach z pozyskaniem niezbędnej części do skrzyni biegów koparki. Tym samym skoro termin naprawy został wydłużony za zgodą pozwanego, nie mógł on zasadnie domagać się obciążenia powoda kosztami jakie ewentualnie w tej sytuacji poniósł.

Niezależnie od powyższego Sąd zauważył też, iż pozwany nie wykazał w niniejszym postępowaniu, jakimi konkretnie kosztami, w tym m.in. karami umownymi związanymi z tym, że w okresie od 14 do 25 października 2011r. nie mógł wykonywać prac koparką oddaną do naprawy - o jakich wspominał – został obciążony i czy faktycznie koszty te poniósł. Nie wykazał także podstawy obliczenia wynagrodzenia swego pracownika za czas przestoju.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał także zasadności obciążenia powoda kosztami wynajmu hali, w której dokonywany był montaż skrzyni biegów do koparki, w tym nie wykazał, że niezbędne i konieczne było jej wynajęcie, zwłaszcza, że jak wynikało z zeznań świadków koparka została przewieziona do hali w dniu montażu. D. C. nie wykazał również, iż koszty rzeczywiście poniósł.

Niezasadne w ocenie Sądu było także żądanie pozwanego dotyczące obniżenia wynagrodzenia powoda na skutek obniżenia ilości roboczogodzin. Pozwany zaakceptował bowiem stawkę przyjętą przez powoda po doręczeniu mu kalkulacji naprawy i specyfikacji części i faktury proforma, nie kwestionował jej przed oraz w trakcie montażu skrzyni biegów, wobec czego brak było podstaw do obniżenia ilości roboczogodzin już po wykonaniu usługi tylko w oparciu o twierdzenia pozwanego, iż normy katalogowe przewidują na demontaż i montaż skrzyni biegów w koparce 40 roboczogodzin.

W efekcie Sąd uznał, iż powództwo w zakresie żądania głównego zasługiwało w pełni na uwzględnienie. W ocenie Sądu nie zasługiwało jedynie na uwzględnienie roszczenia powoda odnośnie odsetek od kwoty głównej w zakresie początkowej daty od jakiej powinny być naliczane, tj. od dnia 28 października 2011r. Podstawę zapłaty kwoty 6.297,61 z stanowiła bowiem faktura VAT (...) z dnia 24 października 2011r., a nie faktura proforma (...), wobec czego z uwagi na wskazany w fakturze VAT termin płatności – 31 października 2011r., powód zgodnie z art. 481 K.c. – mógł domagać się odsetek ustawowych od dnia następnego – od 1 listopada 2011r. do dnia zapłaty.

Sąd oddalił na podstawie art. 479 (14a) K.p.c. (w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 16 września 2011r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011r., Nr 233, poz. 1381), który na mocy art. 9 ust. 4 wskazanej powyżej ustawy znajdował zastosowanie w niniejszej sprawie) wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci wydruków maila z dnia 21.10.2011r. 06.10.2011r., gdyż w ocenie Sądu wnioski te były spóźnione i mogły zostać zgłoszone przez stronę w zarzutach od nakazu zapłaty.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok w całości i zarzucając błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na wynik sprawy. W oparciu o tak sformułowany zarzut pozwany wniósł o zmianę orzeczenia

poprzez „uchylenie orzeczenia w całości: i zasądzenie od powoda kosztów procesu, a jako wniosek alternatywny zgłosił żądanie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wskazano, że Sąd poczynił wiele błędów w ustaleniach faktycznych, przytaczając, że strony określiły czterodniowy termin naprawy, i był to termin ścisły; w momencie podpisywania oświadczenia z dnia 25 października 2010 pozwany nie był w posiadaniu faktury VAT z dnia 24 października natomiast posiadał fakturę proforma z tej daty a podpisując oświadczenie był przekonany że kwota 6297,61 zł stanowi całe wynagrodzenie powoda za naprawę i był pewien, że powód w rozliczeniu uwzględnił koszty najmu hali. Zdaniem skarżącego nie może budzić wątpliwości że działał on w warunkach błędu. Nadto stwierdził on że wielokrotnie domagał się przedłożenia wykazu części oraz kopii faktur ich zakupu a fakt, że ich nie otrzymał budzi poważne wątpliwości co od tego, czy części te zostały zakupione i zamontowane.

Nadto wskazał, że powód nie wykazał jakie koszty poniósł w związku z zakupem części do naprawy

W odpowiedzi na apelację wniesiono o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu, przedstawiając polemikę z wywodami skargi apelacyjnej sprowadzającą się w konkluzji do afirmacji ustaleń i wywodów prawych Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym zastosowanie znajduje norma art. 511¹³ §2 k.p.c., zgodnie z którą jeżeli sąd drugiej instancji rozpoznając apelację nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji dokonał prawidłowej analizy materiału dowodowego i wyprowadził z niej prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy aprobuje. Prawidłowo też Sąd zakwalifikował stosunek prawny łączący strony i podstawą prawną żądań powoda uczynił normę art. 627 k.c. Sąd odwoławczy podzielając tą ocenę, nie znajduje konieczności powtarzania argumentacji wyczerpująco prezentowanej przez Sąd I instancji.

W apelacji skarżący zarzuca Sądowi wyłącznie błędy w ustaleniach faktycznych.

Systematyzując prawnie wywody skarżącego przypomnieć należy, że podstawą prawną dla oceny materiału dowodowego jest norma art. 233 k.p.c. Zgodnie z art. 233 §1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Według zaś art. 233 § 2k.p.c. sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu

Przypomnieć należy, że zarzut naruszenia normy art. 233 k.p.c., dla swojej skuteczności (w świetle utrwalonego orzecznictwa SN), wymaga przedstawienia od skarżącego szczegółowego wyводу wskazującego, w których fragmentach ocena dokonana przez sąd I instancji narusza wzorzec oceny materiału dowodowego statuowany tym przepisem. Skarżący zatem winien wskazać w jakim miejscach wywód sądu narusza zasady logiki lub jest sprzeczny z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie jakie dowody zostały wadliwie przez Sąd I instancji pominięte w toku jego wyvodu i jakie wnioski z tych dowodów powinien sąd przyjąć.

Skarżący zarzucając błędne ustalenia winien więc wykazać, w odniesieniu do których środków dowodowych Sąd przedstawił wadliwą ocenę materiału dowodowego i jakie wnioski poprawnie Sąd winien z materiału procesowego wyprowadzić. Innymi słowy skarżący powinien więc przytoczyć nie tylko to, jak powinny brzmieć prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu w oparciu o materiał dowodowy, lecz nade wszystko wskazać, jakie konkretnie błędy Sąd uczynił uznając poszczególne dowody za niewiarygodne, lub wywodząc z materiału procesowego niewłaściwe (sprzeczne z logiką lub zasadami doświadczenia życiowego) konkluzje.

W apelacji nie przedstawiono wyводу spełniającego powyższe przesłanki. Nie wskazano w szczególności jakie dowody przedstawione przez pozwanego zostały błędnie przez Sąd I instancji zmarginalizowane i z jakich przyczyn ustalenia Sądu co do treści umowy między stronami są wadliwe. Skarżący poprzestał wyłącznie na ponownej prezentacji własnych twierdzeń dotyczących przebiegu jego współpracy z powodem nie odnosząc się w ogóle do dowodów w oparciu o które Sąd poczynił ustalenia faktyczne. Nie przedstawiono też wyводу w oparciu o jakie dowody Sąd winien poczynić ustalić prezentowane w apelacji. W rezultacie zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie został w sposób prawidłowy umotywowany i nie może być poddany ocenie przez Sąd odwoławczy. Zatem przyjęć należy, że apelacja zawiera wyłącznie nie odnoszącą się do treści materiału procesowego polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy.

Odnosząc się zaś szczegółowo do kwestii przedstawionych w uzasadnieniu apelacji zwrócić należy uwagę, że skarżący, przedstawiając własną ocenę znaczenia oświadczenia w którym zobowiązał się do zapłaty kwoty 6297,61 zł. w ogóle nie odnosi się do okoliczności złożenia tego oświadczenia – w szczególności nie przedstawia wyводу, z którego wynikałoby, iż miał uzasadnione podstawy by przypuszczać, że kwota wskazana w tym oświadczeniu stanowi całe ostatecznie umówione wynagrodzenie, skoro bezspornie zapłacił przed złożeniem oświadczenia pozostała część należności wynikającej z faktury VAT z dnia 24 października 2011 roku. Logicznym jest, że skoro pozwany wyraźnie zobowiązał się do zapłaty dalszej kwoty po zakończeniu montażu (a zwłaszcza wobec tego, że ta dalsza suma stawiała dokładną różnicę między kwotą wynikającą z faktury i kwotą już zapłaconą), to akceptował (potwierdził) wysokość wynagrodzenia powoda wskazanego w tejże fakturze.

Nie są zrozumiałe wywody skarżącego dotyczące tego, że w momencie podpisywania oświadczenia był on w posiadaniu wyłącznie faktury proforma wystawionej w dniu 24 października 2011 i tej faktury odnosiło się oświadczenie, skoro faktura wystawiona w tym samym dniu po zakończeniu montażu opiewa dokładnie na tą samą kwotę co faktura proforma. Zatem pozwany składając oświadczenie odnosił się do wynagrodzenia żadanego przez powoda, które umieszczone zostało w takiej samej wysokości w obu dokumentach (fakturze proforma i fakturze nr (...)).

Powołując się w apelacji na błąd w rozumieniu art. 84 k.c. skarżący w ogóle nie przedstawił dowodów, w oparciu o które można wyprowadzić uzasadnione przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (art. 84 §2 k.c.). Wreszcie nie przedstawiono wyводу pozwalającego na poczynienie na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów ustaleń niezbędnych w płaszczyźnie art. 84 §1 k.c. (a więc faktu, że błąd został wywołany przez stronę powodową lub by powód o błędzie wiedział względnie z łatwością mógł go zauważyć). Fakt złożenia oświadczenia zobowiązującego do zapłaty precyzyjnie wskazanej reszty należności w kontekście wcześniejszej zapłaty ponad pięciu tysięcy złotych tytułem wynagrodzenia, w świetle zasad logiki, podważa twierdzenia pozwanego, że mógł sądzić, iż zobowiązując się do zapłaty kwoty 6.297,61 zł po zakończeniu montażu, w istocie zobowiązuje się wyłącznie do zapłaty różnicy między tą kwotą a kwotą dotychczas uiszczoną (5180 zł) a więc w istocie kwoty 1.117,61 zł. W szczególności z żadnego dowodu nie wynika, by koszt najmu hali odpowiadał dokładnie różnicy między wartością faktury a kwotą objętą oświadczeniem. z 24 października .

Z materiału procesowego nie wynikają żadne inne okoliczności uzasadniające logicznie tego rodzaju przekonanie pozwanego czy też racjonalizujące przyjętą przezeń linię obrony. .

Wynikający z zestawienia kwot brak logicznej spójności wywodów skarżącego nie pozwala więc na przyjęcie, że w apelacji podważono trafność ustaleń Sądu I instancji.

Nie mogą znaleźć uzasadnienia wywody skarżącego dotyczące nieprzedłożenia przez powoda wykazu zamontowanych części i faktu sprawdzenia z zagranicy brakującej części. Po pierwsze przypomnieć należy, że pozwany zaaprobował wysokość wynagrodzenia już w momencie przystępowania do montażu skrzyni biegów po jej naprawie nie żądając wówczas weryfikacji kosztów poniesionych przez powoda i nie formułując w tym zakresie żadnych zarzutów. Zatem obecne kwestionowanie rzetelności powoda w ocenie Sądu odwoławczego zmierza wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności cywilnoprawnej w zakresie obowiązku zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi.

Po wtóre z faktów tych pozwany nie wywodzi żadnych konsekwencji prawnych (z akt sprawy nie wynika, czy pozwany formułuje jakikolwiek roszczeń z tytułu rękojmi za wady czy też roszczenia odszkodowawcze). Skoro zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia określonego w fakturze nr (...), to zgodnie z art. 627 k.c. w zw. z art. 642 §1 k.c. po dokonaniu odbioru dzieła zobowiązany jest do jego zapłaty.

Z przedstawionych przyczyn uznano, że w apelacji skarżący nie zaprezentował argumentów podważających prawidłowość orzeczenia Sądu I instancji, i przy zastosowaniu normy art. 385 k.p.c. orzeczono o oddaleniu apelacji.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując normę art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Na zasądzone na rzecz powoda jako wygrywającego postępowanie odwoławcze w całości koszty składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone w stawce minimalnej adekwatnej dla wartości przedmiotu zaskarżenia, stosownie do treści §6 pkt. 4 w zw. z §12 ust. 1 pkt. 10 i §2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 roku, poz. 490).